

къмъ своето издание личи, че той е ималъ пълно съзнание за величината на своето дѣло.

*

Книгата въ своя истински образъ не е била никога само срѣдство да се предадатъ идеитѣ, научнитѣ истини, преданията на по-старитѣ поколѣния, богатството на духовно-творческия животъ, мъдростта и наблюдението, постиженията на колективния човѣшки опитъ. Книгата не е само духовенъ инструментъ, срѣдство за духовно общуване, но и паметникъ на *веществена култура*, въ който се изявяватъ стилътъ и вкусътъ на едно опредѣлено историческо време.

Това разбиране за книгата като художествена вещь, което за голѣма частъ отъ нашитѣ съвременници е още съвсемъ чуждо, е било изглежда напълно ясно за нашитѣ древни и по-късни творци на българска книга.

Старото ни изкуство, което е намирало изразъ въ художественото ни строителство — въ вътрешната архитектура на българската къща, въ скъпата домашна тъканъ и везба, въ резбарското майсторство, въ бележитото ни грънчарство и медникарство, въ накита, въ свежата рисунка по старитѣ ракли, въ тънкитѣ ни издѣлия отъ злато и сребро, въ църковната живопись — зографството и въ старата ни книга — е оставило здрави следи на голѣмо майсторство и висока художествена култура.

Ръкописната ни книга отъ стари и отъ по-нови робски времена разкрива упорития гений, художественитѣ и нравствени залежи на наши труженици — търсачи на красота и на истина. Тежкитѣ огромни книги, зографисани съ цвѣтенъ орнаментъ, изписани съ старославянски букви съ стародавното паче перо, сж чудо на оригиналното българско графическо изкуство. „Попъ Пунчовиятъ сборникъ“ отъ 1769 год., „Дамаскини“ отъ 1827 год. на Даскалъ Тодоръ Пирдопски, „Добрейшевото четвериевангелие“ отъ 13 вѣкъ и десетки още — това сж древни наши паметници на високъ вкусъ къмъ книгата, на нашето свежо, силно чувство къмъ хубавото.

По-късната печатна книга, особено църковната, кждето изкуството е могло да идеализирва религиознитѣ образи и символи, представя образци на графично-художественъ стилъ, на вкусъ къмъ печатната техника, къмъ художествено оформяване на книгата.

Евангелието на попъ Ненчо Несторовъ Севлиевецъ, запазвайки тази ясно очертана насока въ развитието на старата ни книжна графика, внася и нѣщо ново въ книгата отъ тогавашното ни време — европейски графиченъ стилъ и разбирането за високата цена на чистия, „матерния“ български езикъ за българската култура.

Едно изучаване на тази ценна севлиевска книга, като езиковъ паметникъ и като образецъ на модерно за времето